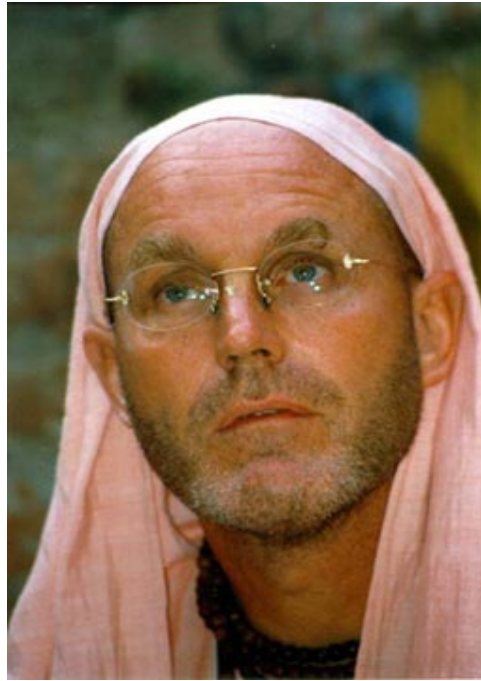

DEVINTOJI DALIS

Keliaujančio pamokslautojo dienoraštis

Šrila Indradjumna Svamis

9 dalis, 1 skyrius

Tobula pabaiga

19/01/08 - 28/01/08

Mūsų turo bhaktai buvo pavargę po septynių savaitių festivalių Australijoje ir Naujojoje Zelandijoje, bet laukė dviejų paskutinių programų, vyksiančių Honkonge.

Bet jos galėjo ir neįvykti. Dieną prieš išvykstant iš Oklando, Rusijos ir Ukrainos bhaktai dar nebuvo gavę Honkongo vizų. Tą vakarą paskambinau Čandrašekharui das, vienam iš šventyklos lyderių Honkonge.

- Jau 9 vakaro, - pasakiau. - Mes išskrendame po devynių valandų. Ar vizos išduotos?

- Dar ne, - atsakė jis. - Ir padėtis neatrodo gera. Mes visą savaitę bandėme susisiekti su imigracijos tarnyba, bet neįmanoma jiems prisiskambinti. Mūsų teisininkai bando pasiekti juos ypatingais kanalais. Paskambinsiu, jei kas nors pavyks.

Supratau Čandrašekharo nerimą. Jis ir grupė vietinių bhaktų organizavo festivalį šešis mėnesius. Per didelius vargus jie išnuomojo 1000 vietų auditoriją dviems vakarinėms programoms prestižiniame Honkongo universitete. Niekada anksčiau maža jatra nesiekė surengti tokios didelės pamokslavimo programos. Turėjo dalyvauti daug garbingų asmenų, įskaitant ir Generalinį Indijos konsulą.

- Turime parengti alternatyvų planą, - pasakiau Šanti Parajanui das po skambučio

Čandrašekharui. - Mūsų Naujosios Zelandijos vizos baigiasi rytoj ryte. Arba mes skrendame rytoj į Honkongą, arba grįžtame į Europą. Paskambink mūsų kelionės agentui į namus ir paklausk, ar galime pasikeisti bilietus ir skristi į Londoną.

Liečiau likusiems bhaktams gultis miegoti.

Valandos bėgo, aš užmigau. 2.30 ryto suskambo mano mobilusis. Griebiau jį.

- Vizos išduotos! - pasakė Čandrašekhara susijaudinęs. - Tai stebuklas.

- Oho! - pasakiau iš karto išsibudinęs. - Kaip tai įvyko?

- Kažkaip mūsų teisininkei pavyko susiskambinti su Honkongo imigracijos tarnyba, - atsakė jis. - Tam prireikė ilgų valandų, atsitiktinai valdininkas buvo kabinete. Ji padarė įspūdį pasakodama apie renginio svarbą. Jis atsakė, kad jam reikia laiko pagalvoti apie tai.

Ji skambino jam tris kartus per valandą ir vis kartojo, kaip skubu išspręsti šį klausimą. Galiausiai jis sutiko. Kai išlipsite iš lėktuvo, jūsų lauks žmogus su vizomis.

- Vizos kaip tik laiku, - atsakiau. - Iki skrydžio liko trys su puse valandos.

Nubėgau į kambarį, kuriame miegojo vyrai.

- Kelkitės! - pasakiau garsiai įjungdamas šviesas.

Vyrai lėtai atsimerkė ir atsisėdo.

- Kur skrendame? - paklausė Gaura Hari das, trindamas akis. - Į Londoną ar Honkongą?

- Į Honkongą, - atsakiau su šypsena. - Ir išvykstame po 45 minučių.

Atvykome į oro uostą visiškai neturėdami laisvo laiko. Kadangi skridome skirtingomis linijomis, daviau bhaktams galutinius nurodymus, kaip atskridus užpildyti imigracijos korteles.

Viena mergina paklausė:

- Guru Maharadža, ar Honkongo uoste dar pilna valčių, vadinamų džonkomis, tų su didelėmis burėmis?

- Gal keletas palikta turistams pasižiūrėti, - nusijuokiau. - Tačiau Honkongas šiuolaikiškas miestas. Vienas iš pasaulio verslo sostinių.

Pernai prieš aplankydamas Honkongą, taip pat turėjau susidaręs romantišką vaizdą, tačiau atvykęs pamačiau labai šiuolaikišką, produktyvų ir stebėtinai švarų miestą. Kinija atidavė Honkongą britams po Opiumo karo XIX a. pabaigoje, o 1997 susigražino jį atgal. Nors didelė dalis kinų kultūros valdant britams išnyko, vis dar išlikę daugybė jos aspektų, o kaip greitai pastebėjo mūsų grupė bhaktų, senovė ir dabartis gražiai persipynė tarpusavyje.

Kitą dieną po atvykimo reklamavome festivalį pasidaliję į dvi harinamos grupes. Šimtas dvidešimt bhaktų iš įvairių vietų prisijungė prie mūsų. Aš vedžiau vieną grupę, o mano dvasinis brolis Bhakti Bringa Govinda Maharadžas, kuris taip pat čia lankėsi, vedė kitą grupę.

Kai mano grupė palaimingai dainavo ir šoko gatvės minioje, sustojome padainuoti priešais didelę iki vėlumos dirbančią parduotuvę. Bhaktus sukretė, kai jie perskaitė reklamą apie produktus parduotuvėje:

„Ypatingas pasiūlymas: džiovinti paukščių skrandukai, gyvačių galvų sriuba, kiniški grybiniai vikšreliai“.

Gatvėse buvo pilna žmonių, dėl to buvo sunku judėti į priekį, bet žmonės mielai ėmė mūsų pakvietimus. Po keletos valandų mačiau tik keletą jų ant žemės.

„Tai vilties teikiantis ženklas“, - pamaniau.

Tą vakarą Govinda Maharadža ilgai dainavo bhadžanus mažoje šventykloje. Daugelis kinų bhaktų iki šiol nebuvo patyrę tokio palaimingo kirtano ir jie su dideliu malonumu dainavo bei šoko. Kirtanui tęsiantis, nuėjau pasikalbėti su Čandrašekharu į jo ofisą.

- Gana ambicingas planas – užpildyti tūkstantį vietų du vakarus iš eilės, - pasakiau.

- Tikiuosi galėsime tai padaryti, - atsakė Čandrašekharas. - Šiais laikais daugybė žmonių Honkonge reiškia susidomėjimą Indijos kultūra. Nuo 2004, daugiau nei 30 mokyklų ir koledžų mokiniai apsilankė mūsų šventykloje. O jogos klubai kuriasi visame mieste.

Kitą dieną su didele harinama išėjome į Sai Kung, miestą šalia Honkongo. Tai ne toks pramoninis miestas kaip Honkongas, atstovauja grynai kinų kultūrai, egzistuojančiai už didžiųjų miestų ribų. Tačiau žmonės Honkonge rodė šiek tiek susidomėjimo mūsų dainuojančia grupe, tuo tarpu Sai Kung žmonės buvo tiek užsiėmę darbu, kad sunkiai mus pastebėdavo.

„Protingiau būtų toliau dainuoti Honkonge“, - pagalvojau.

Kai jau ruošėmės baigti, priėjome seną kinų šventyklą.

-Ar užsieniečiams leidžiama įeiti į vidų? - paklausiau vietinio kinų bhakto.

- Pabandykim, - atsakė jis.

Su penkiais ar šešiais bhaktais, sekančiais iš paskos, įėjome į šventyklą.

- Ar ji sena? - tyliai paklausiau.

Bhaktai pasižiūrėjo į įrašus ant sienos.

- Jai 140 metų, - sušnibždėjo vienas.

Šventykla buvo blausiai apšviesta, ir teko prisimerkti, siekiant pamatyti altorių. Pagaliau pavyko įžiūrėti dievybę – aukštą vyrą su barzda ir ilgais plaukais.

- Kas jis? - paklausiau bhakto.

- Guan Gongas, - atsakė jis. - Jis žymus karys, prieš šimtmečius apgynęs šias žemes nuo užpuolikų.

Daugybė smilkalų degė ant altoriaus.

- Ar jie jį garbina? - paklausiau.

- O taip, - atsakė bhaktas. - Žmonės ateina čia melsti jo apsaugos. Jie tiki, kad kai kurios ypatingos asmenybės po mirties pasiekia dieviškumą ir įgyja antgamtiškų galių.

Apžvelgiau šventyklą ir pamačiau senovines drapiruotes ant sienų, varpus ir garbinimo reikmenis. Sienos buvo storai padengtos juodais suodžiais, susikaupusiais 140 metų deginant smilkalus.

- Pažvelkite štai ten, - tęsė bhaktas. - Žmonės ima tas dvi Jūsų kumščio dydžio medines lenteles ir meta priešais jį. Jei jos nukrenta lygiu paviršiumi į viršų, tai reiškia, kad jis sutinka atsakyti į klausimą.

- Jūs užduodate klausimą ir tuomet traukiate medinį pagaliuką iš šios sunumeruotų pagaliukų krūvos. Pasižiūrite į numerį ant pagaliuko ir einate tenais, matote, ten sudėti senoviniai pergamentai. Pasirenkate pergamentą su atitinkamu numeriu ir skaitote atsakymą į savo klausimą. Ar norite pabandyti?

- Ne, ačiū, - atsakiau pagarbiai.

Išėjome iš šventyklos.

- Maharadža, - pasakė bhaktas, - juk Vedų kultūroje nėra nieko, kas primintų tokį garbinimą, ar ne?

- Iš tiesų, - atsakiau, - tai skirta tam tikrai žmonių grupei. Panašu į protėvių garbinimą. Krišna sako Bhagavad-Gitoje:

yanti deva vrata devan

pitrn yanti pitr vratah

bhutani yanti bhutejya

yanti mad yajino'pi mam

„Garbinantys pusdievius gims tarp pusdievių, garbinantys protėvius eis pas protėvius, šmėklų ir dvasių garbintojai gims tarp šių būtybių, o tie, kas garbina Mane – gyvens su Manimi“.

[Bhagavad Gita, 9.25]

Išėję iš šventyklos netoliese pamatėme didžiulį aukurą, į kurį šventikas aukojo įvairius daiktus, padarytus iš popieriaus.

- Ką gi jis ten daro? - paklausiau vietinio bhakto.

- Žmonės tiki, kad tokiu būdu galima nusiųsti daiktus protėviams, - atsakė jis. - Pavyzdžiui, jei norite nusiųsti jiems automobilį, kartodami tam tikras maldas aukojate popierinį automobilį ugniai.

- Grįžkime prie tyro šventųjų vardų giedojimo, - pasakiau. - Girdžiu kirtano grupę čia pat už kampo.

Kitą dieną toliau reklamavome festivalius su didele harinama vaikščiodami lentiniais takais

netoli uosto. Po kiek laiko bhaktai pavargo, bet aš buvau nusprendęs išlaikyti juos kiek galima ilgiau.

Būčiau laimingas, jei pavyktų kiekvieną vakarą užpildyti bent pusę salės, - pamaniau.

Toliau dainuojant gatvėje mums vėl buvo primintas vietinio maisto skonis. Eidami pro didelį restoraną, pamatėme daugybę jūros gyvių, plaukiojančių milžiniškame akvariume lauke prie restorano. Ten buvo aštuonkojai, unguriai, vandens gyvatės, didžiuliai krabai ir keistos jūros žuvis, kurių niekuomet nesu matęs.

Lankytojai sustoja ir nurodo darbuotojui, kurio sutvėrimo jie norėtų. Darbuotojas pagauna vandens gyvį ir greitai nuneša jį į virtuvę. Po pusvalandžio jis bus ant lankytojo stalo, paruoštas valgymui.

Kai didelė 12 žmonių šeima pasirinko žuvį beveik tokio dydžio kaip aš, liečiau kirtano lyderiui greičiau judėti pirmyn.

Pasisukau į Gaura Hari.

- Tai Viešpaties Čaitanjės malonė, - pasakiau. - Netgi žmonės su tokiais įpročiais gali tapti bhaktais.

Pacitavau įžymų posmą iš Šrimad Bhagavatam:

kirata hunandhra pulinda pulkasa

abhira sumbha yavanah khasadayah

ye'nye ca papa yad apasrayasrayah

sudhyanti tasmai prabhavisnave namah

"Kirata, huna, andhra, pulinda, pulkasa, abhira, sumbha, javana, khasa genties nariai and netgi kiti, panirę į nuodėmingą veiklą, padedami aukščiausiosios Viešpaties galios gali apsivalyti, priėmę bhaktų prieglobstį. Pagarbiai lenkiuosi Jam."

[Šrīmad Bhagavatam 2.4.18]

- Maharadža, - pasakė Gaura Hari, - khasa nurodo į kinus. Bet 'ye 'nye ca papa' reiškia 'kiti, panirę į nuodėmingą veiklą'. Tai apima vakariečius, tokius kaip mes, ar ne? Tik pagalvokite, ką pateikia restoranai Amerikoje.

Pasijutau suglumintas.

- Taip, - atsakiau, - esi teišus. Mes taip pat buvo panirę į nuodėmingą veiklą prieš ateidami į Krišnos sąmonę. Mes nė kiek ne geresni nei jie, tiesiog mums labiau pasisekė, štai ir viskas. Mes jau prisjungėme prie Krišnos sąmonės judėjimo.

Kitą rytą mūsų festivalio grupė ir nemažas skaičius vietinių bhaktų nuvažiavome į auditoriją pradėti ruošti sceną. Kai įėjome į vidų – apstulbome. Tūkstantis krėslų sudarė grakštų amfiteatrą priešais nuostabią sceną, kurioje buvo pilna įvairiausių apšvietimo lempų, užuolaidų ir visko, kas reikalinga profesionaliam pasirodymui.

- Priešais ją nublinksta Melburno miesto salė, kurioje buvo mūsų pasirodymas, - pasakė bhaktas.

Negalėjau nespoksoti į įspūdingą sceną.

- Mūsų pasirodymas vertas tokios aplinkos, - pasakiau. - Mes pristatome aukščiausią kultūrą. Esant tokiai įrangai, žmonės galės dar labiau įvertinti mūsų pasirodymą. Tačiau tikėkimės, susirinks pakankamai žmonių. Ši vieta atrodo tuščia net jei 500 žmonių ateitų.

- Mahradža, - pasakė bhaktas, - Čandrašekharas sakė, kad dėl harinamų pastarąsias dvi dienas bilietai parduodami neblogai.

Bhaktai prieš dvi valandas iki pasirodymo buvo apsirengę ir pasiruošę. Visi buvo pakilios nuotaikos. Tai būtų tinkama mūsų dviejų mėnesių pamokslavimo pabaiga. Spontaniškai sukviečiau visus bhaktus pasikalbėti.

- Išvykstu ryte po paskutinės programos, - pradėjau. - Tiesiog norėjau padėkoti jums visiems už nuostabią tarnystę, kurią atlikote pastaruosius du mėnesius. Esu tikras visi mes branginsime šio turo prisiminimus iki savo gyvenimo pabaigos.

- Dirbome sunkiai, skleisdami Viešpaties Čaitanjės žinią, - tęsiau. - Kartais būdavo lyg gertume karštas cukranendrių sultis: jos tokios karštos, kad degina lūpas, bet tokios saldžios, kad negalime nustoti gėrę.

- Ir buvo tiek nuostabių rytinių programų, - pasakė bhaktas. - Mums tikrai patiko kartu kartoti džapą ir aptarinėti Šrimad Bhagavatam.

- Ir puikus prasadas, - pridėjo kitas bhaktas.

Then there was a moment of silence as everyone realized the tour was almost over.

Tuomet stojo akimirkos tyla, nes kiekvienas suvokė, kad turas beveik baigėsi.

Staiga bhaktai nuliūdo.

- Vienintelė paguoda, - pasakiau aš, - yra tai, kad po keletos mėnesių mes vėl visi būsime kartu vasaros festivalių ture Lenkijoje.

Pasigirdo pritarimo šūksmai.

- Dabar pasiruoškime išeiti į sceną, - pasakiau entuziastingai. - Pasirodymas prasideda po keletos minučių.

Tuoj tuoj turėjo ateiti ta akimirka, kurios laukėme visą savaitę. Nusprendžiau vogčiomis dirstelėti pro didžiulę scenos užuolaidą ir pažiūrėti, kiek žmonių susirinko. Nuėjau prie užuolaidos, akimirką stabtelėjau ir šiek tiek ją praskleidžiau.

Čia tai bent! Salė buvo beveik pilna. Eilė po eilės sėdėjo kinai, kantriai laukdami programos pradžios. Pirmoje eilėje mačiau nemažai įžymybių, įskaitant ir Generalinį Indijos konsulą, Honkongo Kinijos Universiteto vicekanclerį, daugybę profesorių ir keletą garsių Honkongo verslininkų.

Minutėlę jutau silpną jaudulį. „Mūsų pasirodymą stebės daugybė garbingų svečių ir 900 žmonių auditorija“, - pamaniau.

Tuomet nusijuokiau. „Per daugybę metų mūsų programą matė šimtai tūkstančių žmonių, - pagalvojau. - Ir jie beveik visada įvertindavo mūsų pasirodymą. Kodėl šį kartą turėtų būti kitaip? Iš tiesų tokioje salėje kaip ši gali būti tik geriau“.

Taip ir buvo. To vakaro programa pavyko sklandžiai, auditorija mėgavosi kiekviena akimirka. Atrodė, kad įžymybės plojo garsiausiai.

Kitą dieną salė buvo tokia pati pilna, o festivalis pavyko dar geriau. Tai buvo paskutinis turo pasirodymas ir bhaktai tam atidavė visas savo jėgas. Kitos dienos ankstų rytą Čandrašekharas nuvežė mane į oro uostą.

- Taigi kaip Jums patiko festivaliai? - paklausė jis.

- Tobula nuostabaus turo pabaiga, - atsakiau.

- O kas toliau? - paklausė jis.

- Vykstu į Bali, Indonezija, - atsakiau. - Bhaktai pasikvietė mane atvažiuoti ir savaitę pamokslauti.

- O, tai puiku, - pasakė jis. - Tai tropikinė sala. Ar planuojate taip pat ir pailsėti?

Akimirką susimąščiau.

- Kitą gyvenimą, - atsakiau nusijuokdamas. - Dabar esu per daug užsiėmęs pamokslavimu su tiek daug nuostabių Viešpaties bhaktų.

Įlipęs į lėktuvą galvojau apie tai, ką parašė Šrila Prabhupada: